

MONIKA PETRÁKOVÁ

MILOVÁNKY

NAKLADATELSTVÍ DEUS

MONIKA PETRÁKOVÁ

MILOVÁNKY

NAKLADATELSTVÍ DEUS

© Monika Petráková

© Nakladatelství DEUS, 2012

ISBN 978-80-87408-15-5

CESTA DO PEKLA

Určitě znáte ten pocit, kdy se ráno probudíte a nemůžete dělat nic jiného než se smát. Sen, ze kterého vás právě vytrhlo nesmlouvavé řinčení budíku, byl natolik absurdní, že jeho obsahu můžete jen stěží uvěřit. A tak si ho v hlavě přehráváte neustále dokola.

Já jsem přesně tuhle situaci prožila dnes ráno. Poslední dobou se mi docela často stává, že se mi ve snu objeví lidé, které jsem i několik let neviděla. Nemám ani pocit, že bych na ně intenzivně myslela. A co je opravdu zajímavé, nehrají v mých snech žádnou hlavní roli. Takže není výjimkou, že se mi zdá o tom, jak jsem v restauraci poblíž Staroměstského náměstí na romantické večeři s Adrienem Brodym a jídelní lístek nám podává kluk, se kterým jsem chodila v páté třídě. Smějete se? Já taky...

Ovšem včerejší noc byla, co se týká absurdnosti mého snu, naprosto mimořádná. Dostala jsem se totiž na návštěvu do pekla. A jak to všechno začalo? Ocitla jsem se za pracovním stolem u mě v kanceláři. Bylo všední, hektické odpoledne a já potřebovala odfaxovat cestovní smlouvu klientovi, aby ji mohl podepsat. Líně jsem se zvedla a pomalu došla k faxu. Číslo na klienta jsem měla napsané tlus-

tou černou fixou, na jednom z těch žlutých lepících papírků, které nikdy nemohu najít. Bez většího zájmu jsem ho začala vytukávat na display, když mi to došlo! 666 666. Aha! Aha? To je nějaký divný?!

Přišel stříh a já se ocitla u pekelné brány, kde na mě čekal jakýsi rohatý recepční v elegantním obleku, jaký nosí číšníci v luxusních restauracích. V ruce měl něco jako „seznam hostů“. Klidným hlasem se ptal na jméno. První, co mi přišlo podezřelé, bylo, že tam není žádná fronta. Protože, nezlobte se na mě, u vstupu do pekla já bych frontu čekala... Nahlásila jsem se pod svým jménem a za doprovodu jiného „průvodce“ jsem mohla vstoupit.

Naskytl se mi výhled do nekonečně dlouhé haly. Čistě pocitově jsem vnímala, že jsem v podzemí. Všechny stěny byly z rudého kamene. Průvodce mi pevně stiskl dlaň. Patrně vycítil, že bych se nejraději obrátila a utíkala pryč. Jenomže když jsem se otočila, východ jsem už neviděla. Jako by zarostl... Pomalu jsme procházeli halou a nahlíželi do různých zákoutí. Viděla jsem čerta, který je ledabyle opřený o stěnu a smskuje pravděpodobně s přítelkyní. Jeho výraz tomu nasvědčoval...

Čím dál jsme šli, tím víc mě pohlcovalo horko. Cítila jsem, jak se potím. Potkali jsme skupinku čertů, kteří na ramenou nesli obrovské klády dřeva. Ve chvíli, kdy jsem se rozhlédla, došlo mi, že

některé osoby znám. Například čert, který právě zatápěl pod obrovským kotlem, byl můj bývalý přítel. Čertice, která z pece vytahovala perníkové čertíky, byla paní, které jsem minulý pátek prodala eurovíkend do Paříže a zpoza rohu na mě spiklenecky mrkal náš účetní.

Najednou jsme byli opět u vchodové brány. Průvodce se na mě významně zadíval a čistě myšlenkou mi předal zprávu: „Možná se brzy opět setkáme a pro případ, že by ne, rezervujte mi last minute do Řecka, pro tři osoby s odletem z Prahy do deseti tisíc korun na osobu v nejvyšší turistické sezóně.“

Už ani nevím, jestli mě probudil budík, nebo jestli jsem se probudila hrůzou, že mi práce definitivně vlezla na mozek. Každopádně jsem chvíli seděla mírně otřesená na posteli a nakonec se dala do hlasitého smíchu.

Byl ten sen varování? Možná...

Nerada bych se tam vracela ve snu, natož ve skutečnosti, nebo posmrtném životě.

Jediné, co mě uklidňuje, je fakt, že tam bylo horku, vlastně až moc... No a v nebi se trochu bojím průvanu.

Kdo ví, jak to jednou dopadne. Blíží se léto... Těším se na viděnou a kde? To už záleží jen čistě na nás...

PŘÍLIŠ TOLERANCE ŠKODÍ!?

Nedávno jsem seděla s Lukášem v restauraci a rozebírali jsme naše partnerské vztahy. Pobavil mě názorem, že jemu se líbí strašně moc ženy a protože je muž, měl by mít právo občas někde „ulítnout“. Ovšem své přítelkyni něco takového nepovolí nikdy, ani náhodou. Jen o tom mluví a už je jasně vidět, jak ho má ve svých prackách žárlivost. No a ta mrcha jen tak nepovolí...

Ptal se na můj názor. Pravděpodobně jsem měla dost flegmatický výraz a jen jsem ve zkratce vysvětlila, že asi od dvaceti každému svému muži říkám, ať si dělá co chce, ale ať domů nepřitáhne nějakou chorobu, dítě a hlavně ať to nezjistím. To by byl konec...

Nevěřicně na mě civěl a asi třikrát se zeptal, jestli to myslím vážně. Uvědomila jsem si, že je to pravděpodobně sen každého muže, ale ne sen každého šťastného vztahu. Má naivita asi nezná mezí. Vážně dobrovolně věřím, že když mu dám volnost, nebude mít chuť podvádět? A to mi bude příští rok třicet...

Nedávno se jedné mé známé rozpadlo manželství. Její manžel ji podváděl. Ne příliš dlouho, ale podváděl. Nakonec se rozhodl odejít a začít s jinou, jinde...

Náhodou jsem ho potkala, neváhal a pozval mě na skleničku. Neodolala jsem. Chtěla jsem znát názor i druhé strany. Vlastně jsem po tom názoru vysloveně šla...

„Muž, který je spokojený, nemá důvod hledat někde jinde...“

Řekl to sebejistě a pravděpodobně tomu i věřil. Nebo je to jen věta, která má omluvit vše, čeho se na manželce dopustil, zatímco už spal s jinou?

Chtěla bych jeho názoru věřit, ale nevěřím. Myslím, že muži jsou nevěrní i bez konkrétní příčiny. Z nudy? Z pocitu, že si chtějí něco dokázat? Nevím...

Mám skvělý příklad v muži, kterého důvěrně znám, ale nikdy jsem nenašla odvahu se ho zeptat, proč se mnou svou ženu podváděl. Jen si to představte. Čtyřicátník, velmi úspěšný majitel několika společností, plní si všechny své touhy. Říkejme mu třeba Petr. Petr se na vysoké seznámí se svou budoucí manželkou Bertou. Berta je Finka. Nádherná, drobná blondátá, křehká... Jen pohled na ni ve mně vždy vyvolá úzkost. Je možné, aby byla stále tak atraktivní, i když už zamávala z vlaku čtyřicítce? Ano, je to možné.

Je úspěšnou managerkou. Cestuje po světě stejně jako její manžel. Obchody jim prosperují, mají dvě krásné odrostlé děti... Mohou si užívat.

A teď mi do prdele řekněte, co mu teda chybí?!

S čím je tak nespokojený, že vezme za vděk oplácanou, rozesmátou holkou a vše je s ní schopen prožít v neuvěřitelné euforii, jako by na něj doma nikdo nečekal. Jakoby Berta ani neexistovala...

Ne, tohle není o spokojenosti, nebo nespokojenosti. Ať naservírujete sebeluxusnější pokrm, i kdybych tahala z trouby každý den crème brûlée... Stejně půjde jednou za měsíc do hospody na guláš.

KDO NEMÁ FACEBOOK JAKO BY NEŽIL?

Patřím k „menšině“, která facebook nemá a ani se nechystám k tomu, abych si vlastní profil na tomto serveru založila. Tragedie? Možná... I lidé, do kterých bych to nikdy neřekla, už „visí na síti“.

Před pár týdny z naší firmy odešel skvělý kolega Péťa. V kolektivu byl víc než oblíbený, pracoval u nás několik let. Okamžitě po jeho odchodu chyběl i mně, přestože jsem v jeho společnosti strávila jen několik měsíců. Najednou jako by se po něm slehla zem. Ptala jsem se ostatních, jestli neposlal email, nebo nezavola, jak se má. Nic. Až mi Gábinka řekla, že se stačí podívat na facebook.“ Všechno tam najdeš! Píše denně, co je nového, kam se chystá, že má novou práci a tak...“ Dobře, zase nic.

Nedalo mi to a poprosila jsem svoji mladší sestru, která samozřejmě profil na facebooku má, jestli by mi mohla názorně ukázat, jak to funguje. Opravdu jsem se chtěla dozvědět, co je na tom tak úžasného a strhujícího, že i moje kamarádka Ilonka, které je přes čtyřicet, už facebook má.

Marcelka mi pro ukázkou předvedla několik profilů bývalých spolužáků z konzervatoře. Bylo to tam... Všechno! Podrobně zaznamenaný běh jejich životů. Pomalu minutu po minutě... Fotky, komentáře, rady, porady, prohry i vítězství... Jako výkladní skříň jejich soukromí. Když jsem pročítala příspěvek po příspěvku, připadala jsem si jako šmírák... Jako najatý detektiv, jako čmuchal, který má za úkol vynést na povrch i nejtajnější soukromé informace. Najednou jsem si uvědomila, že čmuchala není třeba. Sami majitelé profilů dávají na odiv své soukromí a rádi se o nejintimnější informace podělí. Uvědomila jsem si, jak zoufale staromódní jsem. Jak musím být pro své okolí nesnesitelně upjatá... Já se nechci svěřit ani mámě, s kým a jak dlouho chodím, natož to vyvěsit na internet.

Své soukromí jsem vždy považovala za nejvzácnější území, do kterého pustím jen vyvolené a tak daleko, jak sama uznám za vhodné. Myslela jsem, že takový názor je naprosto běžný a sdílí ho většina lidí. Asi jsem se spletla... Vykřičet do světa

například informaci, že jsem se ráno probudila a mám blbou náladu, je pravděpodobně úplně normální. Každého to přece zajímá...

Všechny ty lidské příběhy, které jsem za půl hodinky strávené za asistence sestry na facebooku přečetla, se mi slévají dohromady. Nic převratného jsem se nedozvěděla. Jeden mi v paměti ale uvízl, možná proto, že byl v mých očích až neuvěřitelně absurdní a já si neustále dokola kladla otázku, kde na to ten člověk bere čas. Snad Vás neurazím malou ukázkou, ale jinak se to popsat nedá.

Michael, věk 24 let, povolání: zatím nic

07:30 Zase je tu ráno :-)

07:35 Taky si dáváte kafe?

07:50 Asi se obleču

07:55 Kurva, začalo pršet

08:01 Musím se převlíct

08:07 Straně prší, asi nikam nepůjdu

08:10 Taky je u vás tak hnusně?

08:20 Tak jsem se svlíknul :-(

Neměla jsem odvahu sledovat, jak záznam pokračuje. Hlavou mi běžela otázka: Má ten člověk čas skutečně žít? Stihnout totiž každý svůj pohyb zaznamenat v písemné formě, musí zabrat obrovské množství času. Možná je jeho život jen virtuální... S přítelkyní má schůzky jen na síti, aby stihl vše, co prožívá, dokonale a podrobně popsat...

Jsem ráda, že mám zatím skutečný život, který se mnou nikdo „na síti“ nesdílí... Nemám sice vše zaznamenané minutu po minutě, ale věřím, že až se jednou otočím zpátky, budu si skutečně důležité chvíle pamatovat dobře i bez facebooku.

SE SHAKESPEAREM V TRAMVAJI

Před pár dny jsem se díky milému kolegovi na blogu mohla znovu na okamžik vrátit do svých šestnácti let. Půjčil mi totiž Shakespearovy sonety, v nádherném překladu Jana Vladislava, které jsem četla poprvé a naposledy na střední škole.

Život je plný paradoxů. Když jsem v sobotu spěchala za deštivého počasí na schůzku, pak jsem pro kolemjdoucí pravděpodobně budila dojem „luxusní slečny“, která se zajímá nanejvýš o aktuální stav peněženky svého přítele, ani náhodou však o poezii jednoho z největších anglických dramatiků.

Co se v mládí naučíš... Rodičům vděčíme za mnohé. Já svojí mamince vděčím z pohledu marnivé holky například za to, že nás naučila se i za pár korun obléknout tak, že vypadáme jako bychom právě vykoupily pařížskou pobočku Versace. Má přirozený vkus a z domova nás nikdy nepustila ani na písek dělat bábovičky, dokud jsme nebyly

tak říkajíc jako z cukru. Ve mně i sestře to zůstalo.

Skákala jsem přes kaluže v podzimních kozačkách na vysokém podpatku a úspornou sukýnku zakrýval jen přiléhavý kabátek, ve kterém by si mě, jak říká můj dobrý kamarád, nespletl s mužem ani slepec, pokud by šel po hmatu...

Jen tak tak jsem stačila naskočit do tramvaje, která mě měla dovézt přímo před restauraci. Když jde o jídlo, strašně nerada meškám... Takže jsem především ve svém vlastním zájmu chtěla přijít včas.

Při nástupu jsem mýjela elegantního, upraveného muže a všimla si, že si mě i potom, co jsem se posadila, se zájmem prohlíží. Vypadalo to, jako by si říkal: „No jo, slečinka... Ta když nastoupí babička, ani jí neuvolní místo, aby se posadila. To by madam mohly bolet nožičky od těch podpatků... Za celý svůj život přečetla tak akorát Honzíkovu cestu, jídelní lístek ve spoustě drahých restaurací a cenovky v luxusních obchodech...“ Snažila jsem se jeho pohled nevnímat.

Chvíli jsem se dívala z okýnka, jak ubíhá cesta, když mi došlo, že mám v kabelce Shakespearovy sonety. Ale číst si je v tramvaji? Není to barbarství? Koneckonců, kde je psáno, že by některá z postav jeho skvělých her v dnešní době nejezdila sockou...? Já vím, Julie by měla pravděpodobně Mercedes, ale Romeovi by mohli vzít třeba řidi-

čák... Vlastně se nedá vyloučit, že by cestou k Juliinu balkónu dostal v metru od revizora pokutu. Tak jsem je vyndala a začala číst... Na okamžik jsem vnímala, že pán, který mnou ještě před chvílí pohrdal, kouká teď s otevřenou pusou a z tohoto „kulturního otřesu“ se bude vzpamatovávat pravděpodobně až na konečnou. Škoda, že nejsem blondýna, pomyslela jsem si. Pak by to teprve bylo dokonalé.

Ani já sama netušila, že mě může Shakespeare dojmout v osmadvaceti stejně, jako v šestnácti. Zastávky ubíhaly jedna za druhou a na tu konečnou jsem málem dojela já. Ze sedačky jsem se zvedla rychleji, než je u mě obvyklé a před schody u dveří tramvaje jsem lehce zavravorala. Nebýt jeho, pravděpodobně bych upadla. A on? Kdyby k mému odchodu došlo o patnáct minut dříve, nechal by mě, abych si dala pěkně do nosu... Chytil mě za ruku a podržel mě za ni, než jsem bezpečně vystoupila. Po pohrdavém pohledu nebylo ani památky. Vystoupil na stejné zastávce a ještě se zeptal, zda nepotřebuji někam doprovodit. Na mě už ale čekal někdo docela jiný...

Šla jsem deštěm a nemohla přestat myslet na něco tak dokonalého:

Nemluvte o tom, že svazku dvou věrných duší jsou v cestě překážky! Kdopak by láskou zval

cit, jenž se změní sám, sotvaže změnu tuší,
a jenž by za zradu sám ihned zrazoval!
Ach, to ne! Láska je maják, jenž hledí z dálky
vždy pevně bouřím vstříc jak neotřesná stráž:
láska, toť stálice pro všechny bludné bárky,
jejíž vliv nezměříš, ač její výšku znáš.
Láska, to není jen blázen let, i když krásu
růžových rtů a líc podetne kosa dnů:
láska, ta nemíjí jak míjivý běh času,
ta všechno přetrvá a jde až do hrobu.
A jestli je to blud, jež bych sám dosvědčoval,
pak nikdy nepsal jsem a nikdo nemiloval.
(William Shakespeare)

A pak jsem otevřela dveře, tvář mi pohladilo teplo útulné restaurace, došla jsem až k našemu stolu, ještě plná romantických, něžných veršů a než jsem stačila cokoli říct, můj protějšek pronesl:

„Lásko, musíš být strašně hladová, tak jsem nečekal a objednal ti guláš, nevdá?“

No řekněte sami... Není tohle láska? :-)

ZLODĚJ ZVANÝ SMOLAŘ ANEB JAK NÁM VYKRADLI KANCL

Jistě znáte ty neuvěřitelné příběhy o zlodějích, kteří vlastně nejsou schopni nic ukrást a ještě si